

Uoverensstemmelse mellem dette og Begyndelsen af næste Stykke, hvor der staar: „Men er Erstatningsfordringen ikke til den Tid moden til Paakjendelse“. Naar man bruger dette Udtryk, saa henlyder det efter min Opfattelse paa, at Retten, hvem Sagen forelægges, kan komme til eet af tre Resultater. Den kan komme til at tilkjende Erstatning, og den kan komme til at nægte Erstatning, men den kan ogsaa komme til et tredie Resultat, nemlig at afvise Spørgsmaalet for Tiden og henbyde det til den nærliggende Sag, som der tales om i det 2det Stykke, og det sidste Resultat er netop det, Retten maa komme til, naar den finder, at Erstatningsfordringen endnu ikke paa den Tid er moden til Paakjendelse, det vil netop sige, at man mener, at man ikke kan sige noget Bestemt hverken for eller imod dette Spørgsmaal. Derfor forekommer det mig, at det baade kræves af Sammenhængen, og at det ogsaa i og for sig vil være hensigtsmæssigt, om man ændrer det andet Punktum derhen: „Fremsettes Begjæringen, inden Sagen er sluttet, kan Erstatningsfordringen afgjøres ved Frisindelsesdommen“. — De næste Ord har jeg egentlig ikke noget Særligt at indvende imod, men jeg tror, at det vilde være tydeligere, om man i Stedet for at sige: „eller ved den Kjendelse, hvormed Sagen sluttes“ sætter: „eller forsaavidt Sagen sluttes uden Tiltale mod den Paagjældende ved den Kjendelse, som affiges i Forbindelse med den Beslutning, hvorved man slutter Sagen for den Paagjældendes Vedkommende“. Det, der skal skjæles imellem efter Paragrafen, er nemlig, om der bliver affagt Frisindelsesdom i Sagen eller ikke. Bliver der affagt Frisindelsesdom, skal Spørgsmaalet om Erstatning kunne paakjendes ved samme Leilighed, men bliver der ikke affagt Frisindelsesdom i Sagen, hvilket jo ikke bliver Tilfældet, naar den Paagjældende ikke er sat under Tiltale, saa skal Erstatningsfordringen afgjøres paa anden Maade, nemlig ved en Kjendelse, og der maa det vel være Meningen, at den kan fordres affagt i Forbindelse med den Beslutning, hvorved man slutter Sagen for den Paagjældendes Vedkommende. — Dernæst vil jeg med Hensyn til Slutningen af 1ste Stykke gjøre opmærksom paa, at naar der staar, at der skal gives Dyrigheden (i Kjøbenhavn Politidirektøren) Underretning om Sagen, for at denne om fornødent kan lade møde, bør der tilføies „ved en af det Offentlige dertil bekkfiste Sagfører“. Jeg antager, at det er Meningen, men det er nødvendigt at tilføie det, da der ellers vil mangle Hjemmel til at bekkfiste det Offentlige en Sagfører i den Anledning. Det er ganske vist

Sager, som vi ikke have noget Sidesykke til i den bestaaende Lovgivning, og derfor maa det tilkjendes, at man er berettiget til at beordre en Sagfører til at overtage disse Sager. Som sagt, de Bemærkninger, jeg har gjort, røre i meget ringe Grad og maaste slet ikke ved Realiteten af det foreliggende Forslag; det er i Virkeligheden ikke meget Andet end Redaktionsændringer, jeg har antydet. — Hvad angaar Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa disse Sager skulle behandles, naar de ikke afgjøres paa den i første Stykke nævnte Maade, men naar de skulle afgjøres under en særskilt Sag, da tilstaar jeg, at jeg ikke kan se, at det har stor Interesse, om det sker som en privat Politisag eller som en mindre Gjældsag, men jeg vil blot sige, at det ærede Mindretal tager feil, naar det tror, at det vil være en for Sagførerens bekvemmere Forsølgningssmaade at forfølge en saadan Sag som en mindre Gjældsag, tværtimod, det Modsatte vil være Tilfældet. Det er for ham den bekvemste Maade, at Sagen foretages som en privat Politisag. I saa Fald stilles der mindst Fordringer til ham, og han vil snarere kunne faae Hjælp uden at behøve Procuratorhjælp eller anden juridisk Bistand. Det er en velbekendt Sag for Alle, der kjender Procesformene. Det forekommer mig imidlertid, at der er noget høit Besynderligt i at ville anordne den ene eller den anden af disse Behandlingsmaader i Sager, der maaste kunne dreie sig om meget store Beløb. Jeg tror nemlig ingenlunde, at det i Reglen vil stille sig saaledes, at de Erstatningspaastande, som nedlægges, ville angaa Smaasummer, at det vil blive 10, 20, 30 eller 40 Kr. eller saadant Noget, efter den Erfaring, jeg har i saadanne Tilfælde, hvor der føres Klage over ulovlig Arrestation, og den Paagjældende mener at være berettiget til at opstille Erstatningskrav i saa Henseende, Tilfælde, som jo ikke ere saa ganske sjældne, der habes ikke saa faa Exempler paa, at Vedkommende har støvnet Dommeren for den overordnede Ret til at stande til Rette for Arrestdekretet, og der er i Reglen nedlagt store Erstatningspaastande; der forlange Folk f. Ex. 20,000 Kroner eller Saadant i Erstatning for ulovlig Fængsling. Det forekommer mig nu at se noget besynderlig ud, om Sager, der dreie sig om Paastande af den Natur, skulle behandles enten om mindre Gjældssager eller som private Politisager. Jeg vil derfor henstille til Overveielse, om det ikke kunde være rigtigt at stille en kvantitativ Grændse op. Imidlertid, selv det anser jeg for Resten ikke for at have overmaade stor